

Coperta: Mădălina Angelescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REMARQUE, ERICH MARIA

Popas la orizont / Erich Maria Remarque;
trad.: Dumitru Hîncu. - București : Editura Vivaldi, 2016
ISBN 978-973-150-118-5

I. Hîncu, Dumitru (trad.)

821.112.2-31=135.1

Originally published in the German language as
„STATION AM HORIZONT”
by Erich Maria Remarque
Published in „Das Unbekannte Werk, Frühe Romane” by
Erich Maria Remarque
Edited by Thomas F. Schneider and Tilman Westphalen
©1998 by the Estate of Erich Maria Remarque
©1998 by Verlag Kiepenheuer&Witsch GmbH&Co.KG,
Köln/Germany

Reproducerea integrală sau parțială sub orice formă
(scanare, transpunere în format electronic sau audio) punerea la
dispoziția publică prin internet sau alte rețele în scop comercial
sau gratuit fără acceptul prealabil al

Editurii VIVALDI, deținătoarea copyrightului,
reprezintă încălcarea legislației în vigoare și se pedepsește
conform reglementărilor actuale.

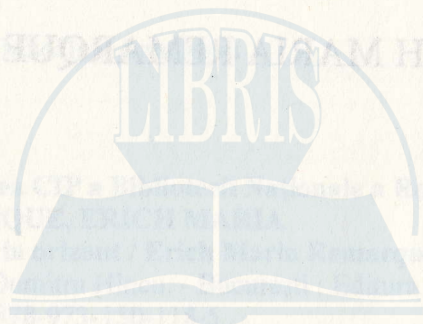
Toate drepturile asupra acestei versiuni
aparțin Editurii VIVALDI

ERICH MARIA REMARQUE

POPAS
LA
ORIZONT

În românește
de
Dumitru Hîncu

București

POPAS

LA

ORIZONT

Kai se surprinse gândind că iată, de mai bine de un an, era din nou acasă, în peisajul în care-și petrecuse copilăria și printre cei în mijlocul cărora crescuse. De câte ori revenise îi regăsise așa cum îi lăsase; pe contesa Ghest cu preferința ei pentru tort de lămâie și muzică romantică, pe coliliul domn von Groz, pe verii Holgerson. Numai Barbara nu mai era copilul de odinioară.

Se mai ațineau încă pe terasa din fața conacului. Ușile ce dădeau spre sala de muzică fuseseră deschise, căci cu toții socoteau că schimbul de impresii asupra toamnei în sunetul muzicii era un bun prilej de reculegere. Parcul cu frunzele acum veștede oferea un foarte nimerit fundal. După care cina avea să fie cu atât mai veselă – parafraze moderate ale trecutului stimulează apetitul.

Calm și încet, aproape de sol, destinul luneca de colo până colo dominat de atmosfera anotimpurilor și rezemat pe evenimentele zilei; gândul la semănat și cules era mai important decât cel pentru inimă.

Fiecare trăia asemeni celuilalt, fără mari deosebiri – se cunoșteau cu toții de prea multă vreme pentru a-și mai putea da prea mult și de aceea cel mai bine se întâlneau la nivelul mediu al practicii cuminți. Niciunul nu reproșa destinului că se repeta mereu, la mici răstimpuri și niciunul nu bănuia cât de infinit se perverteau reciproc și că, în loc de un blajin interes, transmitea o plicticoasă trăncăneală.

Vântul sufla în lungi rafale peste vârfurile platanilor, acoperind uneori muzica. Îndărătul pomilor stăruia o boare de căldură.

Dintr-odată, Kai deveni nerăbdător, simțind că minute și secunde ale vieții lui se scurgeau fără întoarcere, în timp ce el sta acolo doar pe jumătate atent – că fluviul timpului curgea tăcut și fără conținere, ciudat și neliniștitor în lunecarea-i de neoprit și nelămurit, fără istov, ca o necruțătoare sângerare.

Nu mai putu să rabde – invocând un pretext își luă la revedere și porni spre grajduri să-și ia calul spre a străbate pădurea gonind spre casă.

În semiîntunericul cald mirosind a fân și răsuflu de animale, o zări printre cai pe Frute, cățeaua-i vineție care, auzindu-i pașii, sări în picioare și o zbughi lătrând spre ușă.

Afară, lătratul se preschimbă într-un chelălăit voios. Kai tresări. În deschizătura ușii era juna Barbara care-i striga:

— Kai, aș călări și eu o bucată cu dumneata – e o seară numai bună pentru asta. Îndărătul pădurii mai e o geană de furtună. și, apropiindu-se de boxă, îl privi fix. Obrazul era umbrit de întunericul dinăuntru, gura și fruntea erau abia schițate în contururile lor, într-un amestec de alb și negru de un farmec ciudat. În ochi îi sclipea lumina palidă a ferestrei.

Kai văzu că în sufletul ei năzuia către ceva de care nici ea nu-și dă încă seama. Îl urmase pentru că socotea că dorea să călărească, dar, de fapt, era vorba de ceva mai mult.

Între trupurile apropiate ale animalelor, între pielea mată a calului și blana lucioasă a câinelui aflate acum aproape una de alta, între un tropot de copite și un ușor furnăit și zăngănit de lanț, Kai îi luă bucuros mâinile:

— Barbara, dragă, întotdeauna când eram plecat și mă întorceam te găseam mai mare și-mi plăcea să te aflu aici. Și nici să nu pleci vreodată, crede-mă – aici ți-e locul, în conacul ăsta cu teii și platanii, câinii și caii lui. Niciodată nu-i bine să pleci sau să te întorci, pentru că niciodată nu te simți revenit cu adevărat și rămâi cu sufletul îndoit. Tu, Barbara, ești de aici, faci parte din liniștea acestui loc în care să-ți trăiești viața pentru tine și să faci cele mai simple lucruri ale ei.

Mâinile Barbarei se înfiorară într-ale lui, dar

Erich Maria Remarque

rămase tăcută. și între ei se înstăpâni o liniște pre-schimbată în așteptare.

Kai o sfâșie înainte de a deveni apăsătoare:

— Hai să-ți înșeuăm iapa...

Călăreau aproape unul de altul. În spatele parcului erau câmpii și ogoare, iar între ele un sat; după care se ivi pădurea cu mesteceni, tufișuri de ienuperi și pietre runice. În zare se vedeau nori. Liniile frânte ale fulgerelor brăzdau cerul. Caii înălțară capetele. Un vânt care pândise în pădure potopi înserarea.

— Ce zici, mergem mai departe, Kai?

— Nu știu, poate. Kai se aplecă în șa, apoi se îndreptă.

— Hai.

Călăreau mai repede. Drumul ducea către costișă. De acolo de sus se vedea până departe. Își struniră caii. Umbrele făcuseră cerc în jurul colinei, ghemuindu-se între măracini și pietre. Îndărătul lor, pădurea plutea într-un întuneric ușor vălurit.

Fulgerele se întetiseră. La lumina lor palidă satul, aflat undeva la orizont era smuls nopții ca o arătare. Foarte limpede se profilau în lumina puternică, linia acoperișurilor și turnul alb și scund care când se aprindeau, când dispăreau, de parcă s-ar fi prăvălit într-un

POPAS LA ORIZONT

abis. Ivit din beznă nu mai mult decât o secundă, peisajul amintea de o Fata Morgana a despărțirii, de un vis ireal, întrucât niciun tunet nu-și amesteca bubuitul în succesiunea de lumină și întuneric.

Un terasament de cale ferată tăia ținutul într-o impecabilă linie dreaptă. șinele se întindeau deasupra-i ca o puternică, lucitoare făgăduință, mai argintii sau mai opace, amestecate undeva în vale într-un punct fosforescent.

„Gonesc în infinit“ gândi Kai. Sub el, ritmic, sălta spinarea calului – linia șinelor se pierdea, lungă în depărtări – noaptea era brăzdată de pale de vânt și fulgere. Întors spre Barbara, îi strigă:

— Să încetinim, trebuie să vină un tren.

Un tremur se răspândi peste sol și se prelungi în adânc. Metalul zăngăni peste șine și zgomotul i se pierdu sus, deasupra duduului devenit tot mai puternic. Un șirag de lumini de semnalizare fugi sclipind ca un fulger încremenit deasupra ținutului, trăgând după ele un lanț de lumini pale și, cu lungi vagoane puternic luminate, expresul șuieră dinaintea lor – o căutătură la o fereastră – oameni – un trup lipit de geam – femeie, bărbat? Dar gata, peste bălării luminițele ultimului vagon al trenului și duduul șinelor se stingea treptat.

Kai se ghemui în șa cu pumnii strânși. O insulă de lumină scăpărâse ca o cometă prin ținut, venită din necunoscut și dispărând nu se știe unde. Iar înăuntrul ei oameni, purtați laolaltă de ceasuri întregi, împrăștiindu-se care încotro după alte ore, încărcătură de

destine mânate prin beznă în compartimente luminate – lăsând în urmă un vârtej de taine, fantastică ispită, peste buza coclaurilor. Din nori și umbre, din pământ și beznă părea că răsună zvon de glasuri, confuze, încâlcite, o mare, zgomot de valuri izbite de stânci, legănată și chemând...

Deasupra costișei bubui primul tunet. Kai se ridică în șa. Zâmbi către Barbara și apucă hamul calului ei:

— Barbara, ai avut dreptate; vreau iar să plec. S-o iau din loc, cât mai repede. Rămâi cu bine, îți datorez cea mai frumoasă clipă.

Trase de frâu și voi să se depărteze însă privirea fetei îl mai țintui în loc, de parcă mai era ceva de adăugat, ceva anume și important; dar Kai nu se lăsă ademenit de cuvântul pe care-l căuta, ce lunecă sub ei și dispăru într-un vârtej de imagini. Grăbit, aproape repezit, se aruncă în imprecizie și strigă fetei:

— Mă întorc.

Nu era chiar ce ar fi vrut să spună, dar timpul îl zorea. Înviorat, de parcă cu fiecare clipă ar fi pierdut o viață, calul se răsuci și tropăi, molipsit de zbuciumul călărețului.

În clipa aceea, Barbara înălță capul și schiță o mișcare. Kai înțelese. Întoarse calul, mai mult, voi să se apropie de fată – știa că ea i se va lipi tăcută de piept, dar mai știa și că un „Nu“ dinlăuntrul ei era mai puternic, reținerea era mai tare. În acest sânge nu trebuia semănată neliniște. Se înfrână și, cu o clipă

înainte de izbucnirea valului, înturnă hotărât calul și galopă fără să mai privească în urmă, coborând costișa spre casă. Dinaintea lui, câinele zburda prin iarbă ca o vulpe albastră.

Întră în curte, mână calul la grajd, porni chiar el să-l țesale, dar se opri repede, lăsând argatului peria și cârpa și sui în odaia lui.

Acolo, grămădite prin colțuri, se aflau cufere mari încinse cu chingi de fier, prăfuite și zgâriate pe de lături, dar și presărate cu reclame de hoteluri – fiecare din ele marcând o oprire, un zbor de pescăruș la ivirea zorilor, o amintire. Într-o margine, aproape de jur-împrejurul unui geamantan zări caracteristica reclamă Mena House – palmieri, pustiu, piramide, Nilul cenușiu, muzica militară din fața sălii de mese, terenurile de golf de la Grand Hotel Heluan, amurgurile dindărătul Asuanului, Hotelul Cataracta, o călătorie cu vaporețul sub cerul ce-și schimba mereu culoarea; ceva mai încolo, reclama Hotelului Galle Face – plaja din Colombo, unde marea aproape că stropea geamurile și unde în sala maură, în zumzetul ventilatoarelor, douăzeci de tineri indieni, îmbrăcați în alb și tăcuți, adăstând îndărătul coloanelor să ofere unicului client sifon și țigări verzi; apoi Grand Hotel Gardone cu banala priveliște spre Lago di Garda – plimbări cu șalupa pe spume scânteinde și soare. Maud și după-amiezile din San Vigilio; tichetul de bagaje cafeniu al trenului din Anzi – trenuri ce se cățarau peste prăpăstiile Cordilierilor, într-o gară un copil de